

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΓΕΡΟ Παριταγιάν σκέφτηκε μία στιγμή.
— Πώς αυτό; Έγώ περίμενα μονάχα πεντακόσια! φάρμα.

— Έχετε δικαίω, κύριε, αλλά συμπεριλαμβανόντα μέσα και τα οδοπορικά σας, είπε ο ύπηρετης.

— Άνοιξε αυτό το σακκούδι, πρόσταξε τότε ο Παριταγιάν.

— Όχι, κύριε! είπε ο ύπηρετης, συμπαραφρονόμενος με τη διαταγή του.

— Πάρε πέντε σκωδρα από μέσα.
— Τά φάρμα...
— Λοιπόν, φίλε μου, αυτά είναι δικιά σου.

— Είχα φοβόμ, κριεταίνε μου. Δεν θ' άρρρωσ ούτε λεπτό... "Ο; αήρω τό βράδυ θά πάχω πονεμένα όλα...

— Γιατί αήρω κι' όχι σήμερα;
— Γιατί σήμερα έχω διαταγή να είναι όλη την ήμερα στη διάθεσή σας... Γι' αυτό δεν θά σας άρρρωσ ούτε στιγμή μονάχα...

— Ο Παριταγιάν κατωφάρμασε.
— Άκουσε δό, φιλαράκο μου, είπε. Ξαναβάλε το χέρι σου μέσα στο σακκούδι και πάρε πέντε σκωδρα ακόμα.

— Αιέσω, άγένητ, μου.
— Πολύ καλά. Τώρα θά μου κάρησι κι' εσύ με χάρη! Πεταξέω, σε παρακαλώ, εδω κοντά στο ξενοδοχείο του «Μότρου». Σέρφει πού είναι;

— Μάλιστα, κύριε. Άνάμεσα άπ' τη Ζωντανερί κι' άπό τό Λούβρο.

— Άκριβώς. Θά πληρώσις στον Ξενοδόχο ένα λογαριασμό από δώδεκα αφάρμα, που έχω να να τον ξεπλήρωσ από χτές, και τό ύπολοιπο θά τό κρατήσις εσύ. Δεν θά ξεχάσις όμως, φεύγοντας από κει, να πάρης τ' αήρω μου και να μου τό φέρης εδω.

— Όταν θά γάρησις, πρόσταξε κι' μη με ξεπνήσις, γιατί αήρω δεν κρηθίθηκα και να θέλω να ηουάρισε, για να έχω δικιαιέσις για τό νόχτη.

— Ο ύπηρετης όμως έξακολούθησε να στέκασα άόνητος.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ο Παριταγιάν.
— Θά πάω αήρω, κύριε άξιωματιέ, είπε ο ύπηρετης.

— Ο Παριταγιάν κατέλαβε πώς ο διαβολος αυτός είχε άκαλίθει την έπίθεσή του και κούταξε γύρω του, μήπως βρή κανένα μιστρούνη για να του τό σάση στη όρχη.

— Άλλά κρηθίθησε και δόγκασε τη γλώσσα του. Του είχε κατέβει μία ιδέα. Έλεος! το γέμια του είχε τελειώσει, γένεσε ένα ποτήρι με κρασί και τό πρόσφερε στον ύπηρετη.

— Πώς σε λένε; τον ρώτησε.
— Νταντιέ, κύριε, στους όμοιούς σας!

— Πολύ όφραία. Πιέ τώρα αυτό τό κρασί για να ξεδιψάσις.

— Ο ύπηρετης κούνησε άνηχητά τό κεφάλι του κι' άποκρίθηκε:

— Ο οικονομός του μεγάρου με είδοποισε, ότι άν δεχτή από σας έστω και ένα ποτήρι κρασί, θά με διώξη.

— Μπαρό, φίλε μου. Βλέπω ότι είσαι πολύ πιστός και σε συγχάρω γιατι έκτελείς τό καθήκον σου...

— Κατόπιν ο Παριταγιάν σβρόθθηκε, έκανε τό γύρω του δουατιου, κλειδωσε την πόρτα με δική στροφή, πληρώισε τον ύπηρετη και του είπε:

— Μ' άλλα λόγια, φιλαράκο μου, δεν θά τό κρηθίσης από δω όδη μέσα και δεν θά με άρρήςσις να κρηθίς; και να ηουάρισε;

— Πούσε σας τό είπα αυτό, άξιωματιέ μου; Έγώ θά μείνω στο διάδρομο, έξω στην πόρτα.

— Κι' άν μου κατέβη να βγω έξω, θά με πάρης από πίσω;

— Ά, όχι! Άπλούστατα, θά τρέξω και θά είδοποιήσω τον οικονομό του μεγάρου.

— Για πές μου, Νταντιέ, φίλε μου, τί θάλεγε, άν άποφάσις να σε πιάσω;

— Καί, λέγοντας τά λόγια αυτά, ο Παριταγιάν, χωρίς να χάση καρδιά, άρραξε τον ύπηρετη, τον έρριξε επάνω σ' ένα κάθισμα και του βούλωσε τό στόμα μ' ένα μαντήλι.

— Κατόπιν τράβηξε τό μαχαίρι του και του είπε με άταραξία:

— Άν κρηθίσης άπ' αήρω, άν κάρησις τον παραμυθό φόρο, είσαι κερτός, κάρηκας...

— Ο Νταντιέ γούτασε τότε περίφρονος μπρος στον Παριταγιάν και του γύησε συγχάρω.

— Πολύ όφραία! του είπε ο Παριταγιάν. Βλέπω, φίλε μου, ότι άρχίζεις πάλι να βάρησις καλά. Είμαι πρόθυμος τώρα να με ίπασοίσις σ' ό,τι θά σου πώ;

— Αιέσω; ο διαταχισμένος Νταντιέ, τρέμοντας από τό φόβο του, του όρριστησε τη γλή ίπασω.

— Μπαρό! έξακολούθησε ο Παριταγιάν. Δός μου τώρα τά φάρμα σου και φέρσε τα δικιά μου. Θέλω να ιδω άν μου πάλι κρηθίσης...

— Κι' ενώ μιλούσε, ο τυχοδιώκτης βρόθθηκε συγχάρως τον ύπηρετη να γούθη, γιατί ο διαταχισμένος έφρασε άπ' τό φόβο του. Κατόπιν τον βρόθθηκε να φέρησις τά δικιά του φάρμα και του είπε:

— Πλάγισσε τώρα, κρησε άξιωματιέ...

— Ο ύπηρετης έπάρωσε κι' έπρεσε έπάνω στο κρηβάτι.

— Ο Παριταγιάν πήρε κοντά του και τον σκέπασε ολοκληρών ός τό κεφάλι, για να μην τον περιόρρη... τό φώς, καθώς του δικαιολόγηθηκε.

— Άν άκούσις ν' άνοιχόν την πόρτα, του είπε να άρχίσις να συχαίρις βαθειά. Τ' άκουσε; Πρόσταξε να μην κάρησις άλλωδώς, γιατί θά σου ξεφριζώσω τ' αυτιά...

— Κατόπιν ο Παριταγιάν φέρωσε τη στολή του ύπηρετη, βρόθκε άπ' τό δουατιό και τράβηξε στο σκοτεινό διάδρομο. Έκεί, αφού έβρωθίθηκε πού δεν τον έβλεπε κανένας, διεφθόνθηκε προς τη σκάλα.

— Μόλις όμως έκαμε λίγα βήματα, είδε την άντιζωνη πόρτα ν' άνοιχί και να βγαίη από μέσα ένας άνθρωπος, τον άποίο ο Παριταγιάν άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν ο ίπασομός που συνόδευε τον Έρρίκο Μονμωρανού κατά την άληγομένη έκείνη νύχτα της γεφύρας τό Σφ.

— Ο τυχοδιώκτης, χωρίς να τά χάση, του γούσε την πλάτη.

— Τί κάνει ο κύριος Παριταγιάν; τον ρώτησε ο ίπασομός, παίρωντάς τον για τον ύπηρετη.

— Κοιμάται, άποκρίθηκε σιγά—σιγά ο κρητο—Νταντιέ, σαν να φοβόταν μήπως ξεπνήση πραγματικά κανένας.

— Ο ίπασομός προχώρησε ός την πόρτα του δουατιου, την μισάνοιξε με προσοχή, δέκασε επάνω στο κρηβάτι τον κρητο—Παριταγιάν, κι' αφού έβλεψε πάλι την πόρτα, είπε στον δίδην ύπηρετη:

— Πρόσταξε να μην κρηθίσης από δω! Μόλις τον ίδης να ξεπνήση, τρέξε αιέσω; και είδοποιήσε με...

— Κατόπιν έφυγε, πατώντας στην άρχη των ποδιών του.

— Όχι! κρηθίσε ο τυχοδιώκτης σαν έβλεπε μόνος του. Έπιπλεξε σε μία πραγματική διαβολοδουλειά. "Όπως και ναίνα όμως, ύστερ' από μία—δύο όρες θάμα έλενθέρω, κι' ο διάβολος να πάσι, θά άνακαλίθηω αυτό που μου κρηβύω με τόση έπιμέλεια!

— Και άμέσως άρχισε προσεχτικά να κρηβαίη τη σκάλα.

— Μορέ σκουάδι! κρηθίσε. Φοβάμαι μήπως έχωσα τό όδρομο μου εδω κάτω...

— Σε λίγο έρρασε στο πρώτο πάτωμα και βρόθθηκε άντικρη άπ' την πόρτα του γωρασιόν του άξιωματιού της ύπηρεσίας.

— Ο Παριταγιάν έτοιμάζόταν να κρηθίς αδιάφορα από κει, όταν έξαφνε πίσω άπ' την πόρτα άκουσε μία φωνή που πρόσφερε πολλές φορές τ' όνομά του. Αιέσω; έδωσε τ' αυτιά του στην κλειδαρόστρακα και κρηπάθηκε ν' άφουγγραστή.

— Την ίδια όρα κρηθίσε, που ο Παριταγιάν είπ' έπιπλεξε κατά του Νταντιέ, του ύπηρετη, μπροστά στο μεγάλο Μέση σταμάτησε μια άμαξα χωρίς οικόδομο, άπ' την όποια κατέβηκε γρήγορα—γρήγορα ένας άνθρωπος και μπήκε βιαστικά μ'ε' στο μέγαρο.

— Ο άγνωστος αυτός ήταν χωρίς άλλο κάποιο σπουδαίο πρόσωπο, γιατί τον έμιασαν άμέσως στο ιδιωτικό γωρασιόν του Έρρίκου Μονμωρανού, ο όποιος έπεσε να τον δεχτή με προθυμία.

— Έσείς εδω; του είπε μόλις τον είδε. Τί άνορηία ήταν αυτή;

— Ή άνορηία θάταν άνομα με γαλίπηση, άποκρίθηκε ο έπισκέπτης, άν έπίγασα στο σπίτι του κρηίου Γκιζή ή του στρατάρχου Ταβάν. Καί όμως τά πράγματα δεν είνε τόσο άστεία. Ο κύριος Γκιζής

Κάρολος ο Θ', έναντιόν του όποιου συνωμοτούσαν χωριστά ο καθένας, οι δύο άδελφοί Μονμωρανού.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΔΗΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Ο Βίσμαρκ και ή... γάτες.

Ο Βίσμαρκ ήταν προφητικώτατος. "Όταν έβγαινε τό πρωί απ' τό σπίτι του και έτύχανε να συναντήσει στο δρόμο του καμιά γάτα, γρήφει άμέσως πίσω και κλειδώνει μέσα, όλη δην ήμέρα δέν έκανε άπολύτως δουλειά. Έπίσης έδωροφόρε ός άποφράδα ήμέρα την Παρασκευή, κατά την όποια ούτε έγραφε, ούτε και έδέχεται κανένα από τους έπισήμους.

— Ο Φραγκίσκος Ίωσηφ και τά όνειρα.

Ο περίφημος αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος Ίωσηφ, ήταν επίσης γεμάτος δεισιδαιμονίες και προλήψεις. Όσakis έτύχανε να ιδή στον ύπνο του όσχημα όνειρα, όλη την επομένη ήμέρα την έπερινούσε με άγωνία, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή νά τό συμβή κανένα δυστύχημα.

Έπίσης την ίδια ήμέρα δέν έκανε καμιά ένέργεια, ούτε ιδιωτική, ούτε κρατικής φύσεως.

— Η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία και τό 13.

Η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία θεωρούσε τό 13 ός τον κατ' έξοχην κακότιμο αριθμό. Έπίσης ή Παρθενική ήταν γι' αυτήν ήμέρα χειροψίαση, κατά την όποια ούτε υπέρβαινε τά διατάγματα του της Σουίλιαν, ούτε και προσέβαινε σε καμιά άλλη σοβαρή ένέργεια.

— Η βασίλισσα της Ίσπανίας και τό μακι του κορακιού.

Η βασίλισσα της Ίσπανίας Χριστίνα, έπίστευε, ότι της έφαινε ευτυχία τό μακι ενός κορακιού, τό όποιο είχε πάντοτε μαζί της περισημένο σε μιá χρυσή αλυσίδα που χραιοθεύε από λαμπά τό 5. Τό μακι αυτό τό είχε κληρονομήσει από την γιαγιά της, δούκισσα Αλεξάνδρα, ή όποια έπίσης έπίστευε ότι φέρνει ευτυχία...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΩΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΜΙΑΟΥΝΗΣ

Κάποτε ο Μιαούνης πήγε να ιδή τό γέρο Κολοκοτρώνη και τον βρήκε να σκαθί τον κρητό του.

— Τί κάνεις αύτό, γέρο; ρώτησε ο Μιαούνης. Τί την έκαμεις την πάλα;

— Δεντρικά φύτεύο, απάντησε ο Κολοκοτρώνης. Της πάλας βάλτης οίανη. Η πέσσα τώρα θα φάη τό σπαθί!...

Μ' αυτό έννοούσε, ότι την ένδοξη γενεά των αγωνιστών θα την διεδέχοντο οι λόγιοι, οι εαλαμαγάδες, όλοις τους άποκαλύθουν τότε εαλονικά.

πρέπει να είδοποιηθί, χωρίς άναβολή, γιατί ανδινείν τό κεφάλι μας...

— Μην τά λές τόσο ύπερβολικά, Γαταλέν!

Γιά πέσ μου τί συμβαίνει;

— Είμαστε μόνοι; Βιοσκόμιστε σε ασφάλεια;

— Έντελός μόνος. Άλλά γιά μεγαλύτερη προφύλαξη, έλατε μαζί μου.

Καί ο Μομιρανσού εισήγαγε τον Γαταλέν, τον διοικητή της Βαστίλλης, όποις θα θυμάστε, σ' ένα μικρό δωμάτιο δίπλα απ' τά γραφεία του.

— Έδώ μέσα είμαστε έντελός μόνοι, του έλεγε. Τό δωμάτιό μας συγκατανοεί με μιá μικρή κρηφή σκάλα, την όποια δέν ξέρει άλλος, έντός από μένα και τον οικονομό μου. Μπορείτε λοιπόν να μου μιλήστε ελεύθερα...

— Φοβάμαι ότι χαθήκαμε! φώναξε ή σκεπτική ο Γαταλέν. Υπάραχη στο Παρίσι ένας άνθρωπος, ο όποιος γνωρίζει τό φοβερό μυστικό της συννομίας μας και ο όποιος μπορεί να μας στείλη στο κρηγίωμα!...

— Τί λέτε. Είνε δυνατόν αυτό; φώναξε ο Έσφοβος, άμυθαλάοντας.

— Κι' όμως είν' άλληθε. Ο Άνθρωπος αυτός παρενοήθη στην τελευταία συνεδρίασί μας στο «Συνεδριο της Μάντιδος» και σ'ε βεβαίωνω, ότι ξέρεει τά πάντα...

— Πώς λέγεται;

— Παρνταγιάν!

— Παρνταγιάν; Είνε ένας άνθρωπος έξήντα περίπου χρονών, ψηλός, άδύνατος, με φερά γενεία!...

— Όχι. Αυτός που λέω, είνε νεώτατος.

— Τότε θάνα ο γιός του, γιά τον όποιο κάποτε μου μιλούσε...

— Ο γιός του; Δεν καταλαβαίνω...

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Μ. Πέτρος... έδεντοιατρέσ. Η πονηρία του θαλαμηπόλου. Πώς εκδιηθήκη τή γυναικα του. Τό ξεριζώμα του δοντιού πεύ... δέν πονούσε!... Λευδοβίκες ο Εύσεβής και ή γυναικα του. Ο 'Αλέφους ο Γ' κι ή χωριάτισσα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μέγας Πέτρος είχε τή μυρία να ανακατέεται έρασετηγνώδς με την οδοντοιατρική και να περνά τις ώρες της άργιας του, βγάδοντας χαλασμένα δόντια. Δέν είχε, φυσικά, έξωτερική πελατεία, αλλά είχε παραγγείλει σ' όλους τους άνθρώπους του παλατιού του να μη καταφεύγουν σε άλλους γιατρούς, όταν έχουν πονόδοντο, άφού μπορούσε να τους κάνει καλά ο ίδιος.

Μιά μέρα ο Τσάρος άντελήθη, ότι ο θαλαμηπόλος του ήταν λεπτημένος και τον ρώτησε γιά την αίτια της λύτης του.

— Μεγαλειότατε, απάντησε άόπως άναστενάχοντας, ή γυναικα μου πάσχει από τά δόντια της και έχει ζουφλαθεί απ' τον πόνο. Έλα όμως που δέν θέλει με κανένα τρόπο να βγάλή αύτό τό καταραμένο δόντι που την πονεί...

— Φέρτην έδώ, τον διατάξε ο Τσάρος, και σοφ ύπόσχομαι να τή γιατρέψω στη στιγμή.

Την άλλη μέρα ή γυναικα του θαλαμηπόλου όδηγήθηκε μπροστά στον Τσάρο, αλλά παραδόξως άρχισε να διαμαρτυρείται και να λέη, ότι ποτέ στη ζωή της δέν την πονούσαν τά δόντια της και ούτε και τότε την πονούσαν...

— Μην την πιστεύετε, Μεγαλειότατε, είτε ο σύζυγός της, επεμβαίνοντας. Πάσχει φροντά, αλλά τρέμει στην ιδέα ότι θα της ξεριζώσουν τό δόντι.

— Τό κατάλαβα, αποκρίθηκε ο Τσάρος. Δείξε μου μονάχο τό χαλασμένο δόντι και κρητήσε τή τό κεφάλι ψηλά, γιά να μη κρηνηθί. Ύστερ' από λίγες στιγμές θα τής σταματήση κάθε πόνο...

Ο θαλαμηπόλος έπάκουσε λαόθυμα. Τότε ο Τσάρος πήρε μιá τανάλια, έπιασε μ' αυτή τό δόντι ποί... πονούσε και τό τράβηξε.

Η δυστυχισμένη γυναικα πόνεσε τόσο, ώστε λίγο έλειψε να πέση κάτω λιπόθυμη.

Φαντασθήτε όμως την αγανάκτηση του Τσάρου, όταν ύστερ' από λίγες μέρες έληθορωρείτο ότι είχε πέσει θύμα απάτης. Ο θαλαμηπόλος του είχε παίξει άπλοδύστα εις βάρος της σύζυγού του, ή όποια διαρωκό τον εργαζοιόσε, τό όσχημο αυτό παιχνίδι, λέγοντας στον Τσάρο πως την πονεί τό δόντι.

Έλάσε όμως και ο Τσάρος κατόπιν, όταν έμαθε τή συνέθε μεταξύ των δύο σύζυγων, μετά τή... χειρομαγή του επάμβιας. Έκλειδή ή σύζυγος κρηρίναζε, ο άνδρας της της είχε :

— Πρόσθε και μην ένααρχής τις γυνίκες, γιατί θα σε πάω στον Τσάρο να σοφ βγάλή όλα τά δόντια και θα μένεις ραφούτα!...

Όταν ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος, ο έπιλογομένος Εύσεβής, βρισκότανε στις τελευταίες του στιγμές, οι γυιοί του που κατά τή διάρκεια της ζωής του τον είχαν πολύ δυσραστήσει, πήγαν και τό λήθησαν συγγαμη.

— Άς συγχωρώ, τους αποκρίθηκε ο έτοιμοθάνατος, όπως συγχωρεί ο κατάδικος τους δημίους του!...

Μιά φορά, ο βασιλεύς της Ίσπανίας Άλφόνσος Π' είχε βγει περπάτο κι' άντάμωσε μιá γρηά χωρική, με την όποια έπιασε κονβάντα. Σε μιá στιγμή, ένω εκείνη του έλεγε τά δικά της, θέλοντας να την καταλήξη, της ειπε :

— Γιά πρόσθετε τί λές. Έγώ που με βλέπετε έδώ, είμαι ο βασιλιάς...

— Άδύνατον! αποκρίθηκε ή γρηά. Οι βασιλιάδες δέν μιλούν τόσο άπότομα...

Κόκκαλο ο Άλφόνσος!...

Μιά μέρα, ο Κάρολος ο δέκατος, κονβεντιάζοντας με τον πρωθυπουργό Ταλλεφράνδο, του ειπε :

— Ένας βασιλεύς, ο όποιος σέβεται τον έαυτό του, όταν βροθη σε κίνδυνο, δέν έχει να διαλέξη παρά μεταξύ θρόνου και κρημάλου.

— Μη λησμονείτε, Μεγαλειότατε, ότι ύπόλαξε και ή ταχυδρομική άμια, του παρετήρησε ο Ταλλεφράνδος.

Και ή προφητεία του έξεπληρώθη, γιατί όταν ο βασιλεύς εκηρηθή έκπαιτος, γιά να φτάση ός τά σύνορα της Γαλλίας αναγκάστηκε να χρησιμοποιήση ταχυδρομική άμια.

Γιά τον Ίωσηφ Βοναπαρτη ο Ταλλεφράνδος έλεγε :

— Έξοχος άνθρωπος, αλλά πενηχός βασιλεύς!...

